

Ибрахимъ, чувай, като ходишъ по селата, виждалъ ли си нѣкъде мома по-хубава отъ Мария, съ очи по-черни отъ нейнитѣ. Живѣя като на сънь. Кждето да тръгна, каквото да похвана — тя ми е на ума.

Ставамъ рано. Грабвамъ косата и къмъ ливадитѣ. Кося и струва ми се, че отнѣкъде презъ върбичкитѣ ме гледатъ нейнитѣ очи. Понѣкога усѣщамъ такава сила, че ако имамъ нѣкоя коса три дена дълга и замахна съ нея, ще покося цѣлия свѣтъ. Видишъ ли какъвъ съмъ азъ! На пладне лѣгамъ подъ кавака и гледамъ облацитѣ. Преплитатъ се клонитѣ като бѣли голи ржце. Бѣгатъ облацитѣ — настрѣхнали коне по небето, бѣгатъ преплетенитѣ ржце, бѣга небето. Цѣлиятъ свѣтъ: земя, дърво и камъкъ, запѣхтени, бѣгатъ.

И ний, както тичаме, току се спънемъ и паднемъ. Другитѣ ни прескачатъ и отминаватъ. Обърнемъ ли очи назадъ, виждаме черни години. Окървавени стърнища, запалени села. Братски трупове, братска кръвъ, — боли! Ехъ, животъ! Карай, Ибрахимъ, — ще видимъ!

Имамъ две здрави ржце, една черноока годеница и единъ черъ конь. За нищо не ми е жалъ. И когато видя кривдина, не ме е страхъ да кажа право въ очитѣ на хората.

И знаешъ ли, че азъ ще направя на мѣстото на този отуль чешма? Голѣма мермерна чешма съ деветъ корита и желѣзни стубели. Мало и голѣмо да мине и да види. Да се учатъ хората на добро-